

'Blush' vindt de liefde opnieuw uit

- een nieuwe ruimte, een nieuwe groep, nieuwe muziek, Vandekeybus is geslaagd in de uitdaging
- 'Blush', schitterende voorstelling over de liefde, explodeert met volle energie

Het was een gewaagde uitdaging: de choreograaf Wim Vandekeybus ving, voorbij dinsdag, een nieuw stadium aan met 'Blush': een nieuwe locatie (een kleine zaal in de Bottelarij in Molenbeek), een voor hem nieuwe muziek (de buitengewoon goede David Eugene Edwards van 16Horsepower, zeer overtuigend) en een totaal nieuwe ploeg. Het resultaat is opmerkelijk.

Je weet van bij de start dat je je bij 'een Vandekeybus' bevindt, met zijn geweld en poëzie, de drang en de tederheid in een visuele en lichamelijke shock. De scène is donker, een man snurkt, ingeslapen terwijl een vrouw met hem de liefde bedrijft. Een andere schreeuwt terwijl zij een baksteen tegen het hoofd slaat. Een actrice benadert het publiek en verbrijzelt een glas, de glasstukken verspreiden zich over de grond.

De taal van Vandekeybus is deze van de vroegere Duitse expressionisten, van Pina Bausch in de beginperiode.

De volledige voorstelling gaat over de verschillende facetten van de liefde: wat is houden van? Is het iets wonderbaarlijks of enkel chemisch? Is het de hel of het paradijs?

De dansers lopen letterlijk over van liefde, springend om vervolgens op de vloer in te storten. De vrouwen vervormen in losgeslagen beesten, zoals in de Bacchanten van Euripides. En dan komt het moment van zachtheid. Vandekeybus maakt ingenieus gebruik van filmbeelden als een integraal deel van de voorstelling.

Een groot scherm projecteert sterke beelden van zwemmers, van een rietsuikerveld, van bewegende lichamen, dolfijnen, varkens en kikkers. De dansers gooien zich in het beeldscherm, gaan er dwars door om terug te keren onder de vorm van baarmoederlijke beelden van zichzelf, zwemmend in weerglanzend water. Zelden is de symbiose tussen beelden en dans zo sterk geweest en zo noodzakelijk. Een kikker speelt de rode draad, gaand van het hand van de ene danseres naar de mond van een andere alvorens het beeldscherm volledig te overspoelen.

De larven

Liefde gaat gepaard met verdriet. De mannen verlaten de hel, gevolgd door hun Euripides en leggen zichzelf op niet terug te keren. Anderen kleden zich met, aan hun voeten gelegen, hun levende schaduwen; koppels in een onmogelijk lijf tegen lijf gevecht tussen hun staand lichaam en hun projectie.

Een grote muur kussens verbergt het beeldscherm. Hij stort in, symbool staand voor 11 september, om over te gaan in een demonische geboorte. Een danseres onderwerpt zich aan een gynaecologisch onderzoek en dansers ingepakt als larven wachten om uit te groeien niet tot vlinders, maar tot kikkers.

De voorstelling wemelt van spitsvondigheden, het wisselt de zachtheid van de liefde af met de pijn van onmogelijke liefdes, in duo, hoofd aan hoofd, in een liefdesstrijd, in een schreeuw. De imponerende muziek van Edwards stemt overeen met deze dualiteit tussen hel en paradijs. De dansers zijn allen, behalve drie, nieuwkomers komende uit alle hoeken van de wereld. De spreektaal op scène is Engels, Frans, Nederlands en Spaans. Ze hebben een verbluffende vrijgevigheid op het vlak van fysieke krachtinspanning. Wim Vandekeybus, zelf op scène, danst en stuurt de Dionysische ceremonie. In perfecte resonantie met het zachte kloppen van ons hart.